

τὴν κλίνην, ἐκρίβη ὑπὸ τὰς σινδόνας.

— ὦ, ὄχι... — ἔλεγε βρύχουσα τοὺς ὀδόντας ὡς ἐκ τοῦ καταλαβόντος αὐτὴν ῥίγους — ὄχι, δὲν θὰ τολμήσωσι νὰ μὲ συλλάβωσιν εἰς τὴν κλίνην μου... Ἀλλὰ πῶς; Εἶμαι τόχ' ἑβδαίκα ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνωγοι ἐμαθὼν τὸ ἔγκλημά μου; Εἶμαι βεβαία ὅτι προέφερον τ' ὄνομά μου; ὦ Θεέ μου! Δό; μοι τῶρα τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον ἐπέτρεψας νὰ δώσω εἰς ἄλλον!... Ἄχ! ἂν ἡμπόρουν νὰ κλαύσω!... ὄχι, δὲν ἡμπορῶ! ὁ Θεὸς ἀποστειροῖ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κακούργου τὴν πηγὴν τῶν δακρύων, τὸ βάπτισμα τοῦτο τῆς ψυχῆς... Ἀλλὰ δικαίᾳ νὰ κλαύσω;... ὄχι, δὲν εἶναι καιρὸς δακρύων, ἀλλ' ἐνεργείας... ἂ; ἀναχωρήσω ἀπὸ τοῦτον τὸν οἶκον, ἀπ' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἄφωνον θέατρον τοῦ εἰκαστατοῦς μαρτυρίου μου... Ἄς ἀναχωρήσω ἀπὸ τὸν ἀπαίσιον τοῦτον τόπον...

Καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα, ὅτε αἶφνης ἤχος ἐτέρου κώδωνος κάτωθεν σημάινντος, παρέλυσεν τὴν χεῖρά της καὶ σχεδὸν ἀπελίθωσεν αὐτήν.

— Κυρίν, εἶπεν εἰσερχομένη μετ' ὀλίγῃ λεπτᾷ ὥρᾳ ἡ θαλαμηπόλος, δύο χωροφύλακες ἦλθον τὴν στιγμὴν ταύτην ζητοῦντες ὑμᾶς;...

IV

Ὀλίγος χρόνος περῆλθεν... Τὸ ἀπαίσιον εἰκασματὲς, δρᾶμα ἔληξεν ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ λήξῃ, δεικνύσαν μοιραίως τὰ τρία αὐτοῦ στάδια, τὸ τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ ἐλέγχου, τοῦ θανάτου... Ἀπὸ τοῦ οἰκίσκου μετέβη εἰς τὸ μέγαρον, καὶ ἀπὸ τούτου εἰς τὸ ἱερίωμα! Ὁ κακοῦργος διεπιστεύθη εἰς τὸν ἄφωνον τάφον τὸ ἔγκλημα, ἀλλ' ὁ ἄφρωνος τάφος τὸ ἀπεκάλυψεν!...

Ἐν Ζακύνθῳ κατὰ Μάρτιον 1875.

M. M.

υθ) (α)

ΘΡΗΝΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΟΙ

ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

κατὰ τὴν ἐν τῇ φυλακῇ διαμονὴν του.

Πότ' ἔχυσ' δάκρυα κατὰ τὴν ἐν τῇ φυλακῇ δεικμονὴν μου! Ναι, ἔκλαυσ' ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν φυλάκων μου! τὴν νύκτα, εἰς τὰ βέθη τῆς νυκτὸς ἔρρεον τὰ δάκρυά μου! διότι δὲν ἤθελον νὰ ἐπιτρέψω αὐτοῖς νὰ ἡδύνωνται θεωροῦντες τὴν τε ἀδυναμίαν καὶ σκληρὰν ἀπειπσίαν μου! ὄχι! ὄχι! τὴν ἡμέραν προσεποιούμην ἔκραν ἀταραξίαν ἦτις ὅμως πόρρω τῆς ἡδονῆς ἀπείχεν... Ἰψούμενος ἐπὶ τινος σκαμνίου ἐθεώρουν τὸν πύργον ὅστις ἐνέκλειε τὴν προσφιλή μοι Ἑλεονόρην... Ἑλεονόρην!... ἄξιον οἴκου μᾶλλον ἐμοῦ... καθότι γνωρίζει τὴν ἀθλιότητά μου... ἀλλ' οὐδὲν ὑπὲρ ἐμοῦ δυνάμειν νὰ πράξῃ! Πραῦνθι, ὦ ἀξιολάτρευτε ἄγγελε, ὁ σύζυγός σου δὲν θὰ πράξῃ τι τὸ δυνάμενον ν' ἀμυρῶσθαι τὴν μνήμην του!

* *

*

Ἀπεθαρρύνθην! ἡ ἀπείθεια, ὁ ψυχοφθόρος οὗτος σκώληξ μὲ ἐνγκυκλίσθη καὶ ἀσπλίγγων μὲ κρατεῖ! Ἄχ! ἐὰν ἐκείνη ἐγνώριζεν ὁποῖων βυσάνων ἔγεινα λεία! ὄχι, ὄχι, ἂς μὴ τὸ μάθῃ ποτὲ! ἴσως πέραν τῶν ὁρίων θὰ ἐλυπεῖτο. Οἱμοὶ! θέλουσι περῆθαι λοιπὸν αἱ λυπηραὶ ἡμέραι μου χωρὶς ποτὲ νὰ σ' ἐπανιδῶ;... ποτὲ! ἀπαίσιος; λέξις! Ἄθλιε Τορκουάτε, λάβε λοιπὸν τὸ θάρρος ν' ἀποθάνῃς ἀφοῦ σοὶ προῶρισται νὰ μὴ πλησιάζῃς πλέον τὴν κυριεύουσαν τὴν καρδίαν σου θεότητα!

* *

*

Εἰς ὁποῖον ἐυθίζομαι ἀθλιότητα! ἡ

τοῦ πώγωνος καὶ τῆς κόμης ἀταξία,
ἡ ἑλλειψίς ἐνδυμάτων καὶ ἡ περιβάλ-
λουσά με βυπρότης δὲν εἶναι ἢ τὸ ἐ-
λάχιστον μέρος τῶν βρασάνων μου· ἡ ἀ-
πομόνωσις, ἡ ἐκ φύσεως αὐτὴ ἐχθρά μου,
ἡ ἀπομόνωσις ἣν βδελύσσομαι βαρύνει
τὴν πλάστιγγα τῶν βρασάνων μου, καὶ
ἀποκαθιστᾷ ἀνυπόφορον τὴν κατάστασιν
μου. Ὀφείλω ἅπασι ν' ἀποθάνω καὶ ἀπο-
νήσκω χιλιάκις ἕκαστον δευτερόλεπτον
ἅχ! προσφιλῆς μοι, ἐὰν μὲ ἔβλεπες ἡ-
μέρας καταληφθῇ ὑπὸ φρίκης! ὦσος... οἶ-
μοι! δὲν ἤθελες μὲ ἀγαπήσει πλέον.
Πῶς ἠδυνήθην νὰ προσφέρω τὴν βλα-
πηρμίαν ταύτην; Συγχώρει τιμαλρῆς Ἐ-
λεονόρα, συγχώρει ἕνα δυστυχῆ θηρέως
μέροντα τὸν χωρισμὸν σου, δυσκνασχε-
τοῦντα ὅτι δὲ εἶναι πλέον ἐλεύθερος καὶ
ἐπὶ ζῇ ἐν φρικώδει φυλακῇ.

* *

*

Σκληροί! μοὶ ἀφῆρεςαν εἰσέτι καὶ τὸ
ἐγγύγιον ἐκεῖνο ὅπερ αὐτὴ ἐδωρήσατό
μοι! Θεσπέσιον λείψανον, μόνη τῶν δυσ-
τυχῶν μου παρὰμυθία! σὺ ὑπῆρξας ὁ
ὁλοῦς δεσμὸς, ὁ ἐνώσας τὰς τε ἡμετέρας
ψυχὰς καὶ διανοίας!.. Ἄλλ' ὅχι, οἱ βάρ-
βαροι οὐδὲν ἰδικόν της μοὶ ἀφῆκαν...
οὐδὲν, οὐδέν! ἀλλὰ τί λέγω; δὲν μοι
μένει ἡ ἀβλιότης καὶ ἡ ἀπελπισία;

* *

*

Σὲ προσέβαλον, ὦ Ἀλφόνσε, προσέβα-
λον τὴν ἀλαζονείαν σου ὡς ἀδελφοῦ καὶ
πρίγγιπος... ἡδυνάμην μέγιστε Θεέ, νὰ
μείνω ἀνάσιθιτος εἰς τοὺς ἥχους τῆς
μελιρρύτου ἐκείνης φωνῆς ἣτις μοὶ ἔλεγε
«Σὲ ἀγαπῶ Τουρκουάιτε;» Ἐδὲν λοιπὸν
νὰ μοὶ ἀποσπᾷσιν τὴν καρδίαν ἐκ τοῦ
στήθους, καὶ νὰ μοὶ ἐξορύξωσι τοὺς ὀ-
φθαλμούς, τούτους ὁσίνες ἐμεθύσκοντο
θεωροῦντες τὸ οὐράνιον τῆς Ἐλεονόρας
πρόσωπον! Ἄχ πόσον μοὶ εἶναι ἐπαχ-
θὲς ν' ἀναπολῶ στιγμὰς ἀπελθούσης εὐ-
τυχίας!

* *

*

Οὐδεμία περὶ αὐτῆς εἰδησις, οὐδεμία!
μὲ ἐλησμόνησε! πῶς ἀποθνήσκω, πῶς φθί-
ρομαι εἰς τὸ μυστῆρον τοῦτο ἐνδιαίτημα,
πόσον τοσοῦτοι βάσανι μὲ καταθλίβουν
χάριν ἐκείνης! Ἀχ! ἀγνωμοσύνη τῶν
γυναικῶν! φύγε, ἔρως, φύγε μακρὰν ἐμοῦ!
σβέσθητι φθοροποιὸν τῆς ἀνσπαήσεώς μου
πάθος, καὶ σεῖς αἰσθήματα ἀλαζονείας καὶ
δόξης ἐπιστρέψατε, γίνετε ἀπὸ τοῦδε οἱ
κυριεύοντες τὴν καρδίαν μου πλανήται!

* *

*

Τί εἶπον; Ἄχ ἐλθὲ ἔρως μου, ἐλθὲ χα-
ρα μου, ἐλθὲ μόνη μου εὐδαιμονία. Οἶ-
μοι! τί θὰ ἐγενόμην ἐὰν δὲν ἡγάπων πλέ-
ον; δύνامي νὰ λησμονήσω τὸ λατρεύ-
μενον εἰδῶλον; δύνامي νὰ λησμονήσω τὴν
εὐγενῆ καὶ ἀξιολατρευτὴν μοι Ἐλεονόραν;
τὴν σύζυγόν μου; Ἄχ; ὄνομα θεῶν, χύ-
λον βιωτικὸν ἐχλάσαμον εἰς τὰς θαθεῖας
πληγὰς μου! Ἐλεονόρα, Ἐλεονόρα, ἀχ!
οὐδέποτε, ὅχι, οὐδέποτε θέλω πύτυν
νὰ σὲ λατρεύω.

* *

*

Τὴν νύκτα ταύτην ὠνειρεύθην... εὐ-
δαίμων νύξ πόσον ταχέως διήλθες...
μοὶ ἐφάνιστο ὅτι τὴν ἀνέβλεπον, ὅτι ἔ-
θλιβον αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὅτι
τὴν ἐθώπευον ὡς εἰς τὰς εὐδαίμονας ἐκεί-
νας ἡμέρας!.. Μὲ ἡγάπα... ἐλάμ-
βανε μέρος εἰς τὰς νεανικὰς παραφοράς
μου... πόσον ἦσαν τερπναί! Ἄχ θεέ
μου! μίαν καὶ μόνην ὥραν τῆς πραγμα-
τικότητος ἐκείνης καὶ ἔπειτα τὸν θάνα-
τον... ναὶ τὸν θάνατον θὰ ἦτο πολὺ
γλυκύς.

* *

*

Τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο μετέτρεψεν ὅλας μου
τὰς αἰσθήσεις· δὲν δύνامي πλέον νὰ ἐπι-
ζήτω... Ἐλεονόρα, Ἐλεονόρα, οἱ ὥραι-
οί σου ὀρθότατοι θέλουν χύσει δάκρυ τι
ἐπὶ τοῦ τάφου μου!.. καὶ τίς οἶδε μὴ
ἡ ψυχὴ σου καταλείψῃ πάραυτα τὸ θνη-
τὸν αὐτῆς δοχεῖον ὅπως φθίσῃ ἐκεῖνον

ὅστις δι' ἐσὲ ἀποθνήσκει!... Ναί! ἀποθνήσκει ἕνα ἀπὸ σοῦ ἀπομακρυνθῇ ἐκεῖνος ὃν ἠγάπησας... τοῦλάχιστον οὕτω πιστεύει!

* *

Πανταχοῦ διαταλπίζουσιν ὅτι εἶμαι παράφρων· ἐγὼ παράφρων; ἐγὼ; οὐ ἡ ζωὴ ἡ φαντασία οὐδέποτε θ' ἀποβίβη τὸν δαιμόνιον αὐτῇ; οἴτρον! Ἐγὼ, ὁ θέλων δι' ἀδικασίης ἐργου νὰ ρίψω μακρὰν ἐμοῦ τὴν καταδμάζουσάν με ἀηδίαν! Οἴμοι! χάριν τίνο; νὰ συγγράψω; καὶ αὐτὰ τὰ ἐγγράφια μου δὲν δύναμει νὰ διαθῶ κατὰ βούλησιν! Δυστυχῆς! δικηρῶν οὐ εἶμαι τρελλός; καὶ ἡ Ἰταλία θὰ λέγῃ—«Ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος Τορκουάτος οὗτινος αἱ ὠδαὶ καὶ τὰ ἄτμια τοσοῦτον μας ἐθέλουν εὐρίσκειται ἤδη εἰς τὸ φρενοκομεῖον!»— καὶ τὰς λέξεις ταύτας; θέλουν συνοδεύει με ἐπιφώνημα σικτιρμού! οἰκτιρμού!! Ἀχ θεέ! σκληροὶ ἄνθρωποι οὕτω κρίνετε τοὺς ὁμοίους σας;

* *

*

(ἐκκολουθεῖ)

(κατὰ τὸ ἰταλικόν)

I. Σ. ΜΑΝΕΣΣΗΣ.

ΑΣΤΕΙΑ.

II

Προχθές ἐν τινι προαστείῳ τῆς ἡμετέρας νήσου *un pauvre diable*, ὡς θὰ ἔλεγε μετὰ ὧως παρισίου *accent* θελακτικῆς ἀναγνώστριά μας, κατεγίνετο ὅπως ἀπαγχονισθῇ ἀπὸ τινος δένδρου. «Καλὲ, τί θὰ κάμῃς;» ἠρώτησεν αὐτὸν χωρικός τις ἐκεῖθεν διαβλίνων. «Πράττω τοῦτο ἀντὶ ὑπανδρείας» ἀπεκρίνατο ἀταράχως ἐκεῖνος.

III

Ἐν τῇ συναναστροφῇ τῆς Κυρίας*** δεσποσύνῃ τις (*pardon*, κ. Μάγνη, ἤθελον νὰ εἶπω δεσποινίς τις), ἡρώτα τὸν κ. Α... «Δικτὶ ἐνῶ με κυττάζετε φαίνεται τοσοῦτον σκεπτικός;»—«Διότι ἀναγινώσκω εἰς τὸ μᾶλλον δυσνόητον βιβλίον», ἀπεκρίνατο.

IIIK

Φίλος τις εἰς ἄκρον ἀφηρημένος καὶ οὐχὶ ἀνέξιος συνάδελφος τῶν δύο ἐκείνων ἡρώων τῆς κωμωδίας ἦν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται εὐχρίστως ἀνέγνωσαν ἐν τῷ δευτέρῳ φυλλαδίῳ, ἡρώτα ἐσχάτως ἕνα τῶν συντακτῶν τοῦ «Ζηκυθίου Ἀνθῶνος»·—«τί αἰνίγμα θὰ ἐλάτε εἰς τὸ ἕκτον φυλλαδίον;»—«*Δέλια*» ἀπεκρίνατο ἀστείονόμενος ὁ συντάκτης, ἐννοῶν τοιοῦτοτρόπως τὴν ἀλφαριθμητικὴν σειρὰν τῶν αἰνιγμάτων. Δύο ὥρες μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου ἐλάβομεν τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν· «Δίσις τοῦ ἐν τῷ ὅῳ φυλλαδίῳ αἰνίγματος· «*Δέλια*»».

IV

Ὁ τυπογράφος Τ... ἔλεγε προχθές εἰς ἕνα τῶν συντακτῶν περιοδικῶν τινος συγγράμματος, ὅπερ ἐν τῷ τυπογραφίῳ αὐτοῦ ἐξετυποῦτο· «Ἐχω ἀνάγκην τῆς γραφίδος σου διὰ νὰ βουλώσω *miar* τρῦ· παρ' ἡγάψῃ λοιπὸν τίποτε νὰ τελειώσωμεν» Ὁ συντάκτης ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ γόνατος αὐτοῦ τ' ἀνάλατα ταῦτα ἀστεία, καὶ ἂν ἀηδιάσητε, σὰ ὀρκίζεται ὅτι δὲν ἡσθάνετο ὀλιγωτέραν ἀπὸ ὑμᾶς ἀηδίαν ὅτε τὰ συνέτασεν.

